

Sygn. akt I Ca 341/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2019 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Joanna Składowska

Sędziowie Katarzyna Powalska

Barbara Bojakowska

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2019 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W. i P. G. (1)

przeciwko (...) Spółce z o.o. z siedzibą w Z.

o nakazanie usunięcia odpadów i przywrócenie stanu zgodnego z prawem

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli

z dnia 21 maja 2019 roku, sygnatura akt I C 1584/17

1. oddała apelację;

2. zasądza od (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W. i P. G. (1) solidarnie na rzecz (...) Spółki z o.o. w Z. 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I Ca 341/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 21 maja 2019 r., wydanym w sprawie sygn. akt I C 1584/17, Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli oddalił powództwo (...) Spółki z Ograniczoną Odpowiedzialnością z siedzibą w W. i P. G. (1) skierowane przeciwko (...) Spółce z Ograniczoną Odpowiedzialnością z siedzibą w Z. o nakazanie usunięcia odpadów i przywrócenie stanu poprzedniego (pkt 1); zasadzają solidarnie od powodów na rzecz pozwanej kwotę 917,00 złotych z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie zapadło przy następujących ustaleniach i wnioskach:

Powodowa spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., zarejestrowana w dniu 19 lipca 2006 r. w Krajowym Rejestrze Sądowym przez współników E. G. i P. G. (1) prowadzi działalność gospodarczą polegającą na zbieraniu i przetwarzaniu

odpadów innych niż niebezpieczne. Taką samą działalność prowadzi pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z., zarejestrowana w dniu 4 września 2003 r. przez wspólników A. G. i P. G. (2).

Nieruchomość położona w Z. przy ulicy (...), oznaczona jako działka o numerze (...) o powierzchni 1 ha 37 a 63 m³, dla której Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...) była przedmiotem współużytkowania wieczystego pomiędzy stronami. (...) Sp. z o.o. posiadała udział wynoszący 2/6 części w prawie użytkowania wieczystego, zaś powodowa spółka i jej współwłaściciele - udział wynoszący 4/6. W jego ramach zostały wydzielone dwie części nieruchomości: A i B. Część A była użytkowana przez spółkę (...), zaś część B przez spółkę (...) Sp. z o.o. Na obu nieruchomościach były składowane odpady przeznaczone do dalszego przerobu, stanowiące własność stron.

W dniu 29 kwietnia 2011 r., pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., reprezentowaną przez Prezesa Zarządu - P. G. (1) a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z., reprezentowaną przez Prokurenta - K. G. doszło do zawarcia porozumienia w sprawie przekazania nieruchomości. W ramach zawartego porozumienia pozwana spółka zobowiązała się sprzedać na rzecz powodowej spółki udział, wynoszący 1/3 części w nieruchomości będącej przedmiotem współużytkowania wieczystego. Umowa przenosząca własność miała zostać zawarta w terminie do 31 maja 2011 r. za cenę

750 000,00 złotych. Mocą w/w porozumienia, w § 3 pozwana spółka zobowiązała się do usunięcia odpadów z użytkowanej części oznaczonej jako litera A w terminie do 3 miesięcy, poczynając od dnia zawarcia umowy przenoszącej własność nieruchomości. Zgodnie z § 3 pkt 3, uchybienie przez pozwaną spółkę obowiązkowi usunięcia odpadów z użytkowanego przez nią pola w terminie do dnia 19 sierpnia 2011 r. spowoduje przejście nieusuniętych odpadów przez (...) i obciążenie pozwanej kosztami w wysokości 150,00 złotych za każdy 1 Mg. Tym samym, pozwana spółka zobowiązała się do zapłacenia określonej kwoty w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury.

W dniu 26 maja 2011 r. przed notariuszem doszło do podpisania aktu notarialnego umowy sprzedaży Repertorium A nr (...) mocą której (...) Sp. z o.o. nabyła cały udział zbywcy wynoszący 2/6 części w prawie użytkowania wieczystego. Jednocześnie strony w § 6 oświadczyły, że odpady przemysłowe znajdujące się na działce będącej przedmiotem współużytkowania wieczystego, zostaną usunięte na zasadach określonych w porozumieniu z 29 kwietnia 2011 r., najpóźniej do 26 sierpnia 2011 r.

Po zawarciu umowy sprzedaży nieruchomości pozwana spółka prowadziła jeszcze działalność na nieruchomości, wywożąc sukcesywnie pozostawione odpady. Czyniła to z użyciem własnego sprzętu oraz wynajętego od powoda i podmiotów świadczących usługi transportowe. Znaczna część odpadów nie została wywieziona i są nadal składowane na posesji powoda.

W okresie pomiędzy 8 czerwca 2011 r. a 29 sierpnia 2014 r., na terenie należącym do powodowej spółki doszło do 16 zdarzeń, w których 15 dotyczyło pożaru z udziałem Państwowej Straży Pożarnej w Z..

W dniu 14 maja 2015 r. powodowa spółka wystawiła pozwanej spółce dokument pro forma o numerze F- (...) za przejście opadów i koszty transportu na łączną sumę 191 520,00 złotych.

Decyzją (...) Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony (...) w Ł. z 17 października 2016 r. umorzono postępowanie w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej spółce (...) za gospodarowanie odpadami niezgodnie z posiadaną przez nich decyzją w sprawie pozwolenia na wytwarzanie odpadów oraz zezwolenia na przetwarzanie i zbieranie odpadów z uwagi na jego bezprzedmiotowość.

Wezwaniem z 15 października 2017 r. (nadanym w dniu 16 października 2017 r.), powód wezwał pozwaną do niezwłocznego usunięcia z nieruchomości położonej w Z. przy ulicy (...) wszelkich pozostawionych odpadów na w/w terenie w terminie do 20 października 2017 r.

Wezwaniem z dnia 21 października 2017 r. (nadany w dniu 25 października 2017 roku), w związku z nieusunięciem przez AP-L. odpadów, powód poinformował pozwaną spółkę o podtrzymaniu dotychczas zajętogo stanowiska i odstąpieniu od zawartego między stronami porozumienia.

Pismem z 25 października 2017 r., pozwana spółka wyraziła chęć polubownego zakończenia sprawy, podnosząc jednocześnie, że nakreślony przez powodową spółkę termin spełnienia obowiązku i jego zakres, związany z ilością odpadów jest niecelowy. AP-L. zarzuciła ponadto posługiwanie się danymi pozostającymi w sprzeczności ze stanem faktycznym sprawy i próbę przerzucenia odpowiedzialności.

Decyzją Prezydenta Miasta Z. z 6 lutego 2019 r., po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, nakazano powodom, jako współużytkownikom wieczystym i posiadaczom, usunięcie składowanych odpadów zgromadzonych na działce położonej w Z. przy ulicy (...) w terminie do dnia 30 marca 2019 r. Prezydent Miasta Z., w uzasadnieniu swojego stanowiska, powołał się na zawarte między stronami porozumienie oraz przepisy ustawy o odpadach, stwierdzając, iż posiadaczem odpadów jest strona powodowa.

Decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego z 17 kwietnia 2019 r., uchylono w/w decyzję w całości i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania organowi pierwszej instancji.

W ocenie Sądu Rejonowego, w przedstawionych stanie faktycznym roszczenie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Strony będące profesjonalnymi podmiotami gospodarczymi, w ramach zasady swobody (wolności), umów zawarły umowę określonej treści i ukształtowały swoje wzajemne obowiązki. Pozwany zobowiązany był usunąć odpady składowane na posesji powoda najpóźniej do 26 sierpnia 2011 r., a po tej dacie miał obowiązek zapłacić za resztę pozostawionych odpadów, zgodnie ze stawka jaka ustalono w porozumieniu. Treść, zapis i cel porozumienia są jasne i nie wymagają jakiegokolwiek interpretacji. Powodowa spółka podpisując porozumienie wyzbyła się roszczenia jakie zgłosiła w pozwie.

Celem i treścią roszczenia z art. 222 § 2 k.c. jest przywrócenie i zapewnienie istnienia na przyszłość stanu zgodnego z prawem, a więc stanu władztwa nad rzeczą wolnego od ingerencji innych osób, przy czym chodzi tu o taką ingerencję w sferę prawa własności, która stanowi bezprawne jego naruszenie. Roszczenie negatoryjne nie obejmuje natomiast swoją ochroną usunięcia skutków wyrządzonej szkody. Wobec treści porozumienia zawartego przez strony należy uznać, że działania pozwanego polegające na pozostawieniu części odpadów na posesji powoda nie były bezprawne, bowiem strony ustaliły w umowie co się stanie w takiej sytuacji. Odpady przeszły na własność powodowej spółki, zatem nie może ona żądać aby pozwany usunął odpady, które nie są już jego własnością. Jedyne żądanie jakie powód mógł skutecznie zgłosić wobec pozwanego w związku ze składowaniem odpadów na jego posesji to roszczenie o zapłatę.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Powodowie wnieśli apelację od wyroku Sądu Rejonowego, zaskarżając orzeczenie w całości i podnosząc zarzut naruszenia następujących przepisów:

1. prawa procesowego:

- art. 328 § 2 k.p.c.:

a) poprzez niewskazanie przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku konkretnych przyczyn, dla których Sąd nie odniósł się w pełni do przedłożonych dowodów i nie dokonał ich oceny mocy dowodowej w zakresie przedstawionych przez stronę pozwaną dokumentów w postaci faktur VAT świadczących o realizacji usług transportowych do czerwca 2012 r., wobec przyjętej przez Sąd koncepcji, iż odpady składowane na nieruchomościach powodów przeszły na ich własność:

b) poprzez niewskazanie przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku konkretnych przyczyn, dla których Sąd nie odniósł się w pełni do zeznań złożonych przez świadka A. K. dotyczącą świadczonych usług transportowych

na rzecz pozwanego, z których to faktur wynika zrealizowanie usług transportowych na odległości około 51 tysięcy kilometrów jak i twierdzeń pozwanego, iż usługi te były realizowane ze składowiska odpadów w Z. - również z punktu ujęcia świadczenia usług transportowych po dniu 27 sierpnia 2011 r., jako dacie, w której powodowa spółka zdaniem Sądu stawała się właścicielem odpadów - co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku;

c) poprzez niewskazanie przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku, dlaczego odmówił wiary zeznaniom Prezesa pozwanej spółki (...), która bezspornie zeznała, iż po dniu 27 sierpnia 2011 r. spółka wywoziła swoje odpady z terenu powodów zgromadzonych na działce (...), co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku i pozostaje w pełnej sprzeczności z koncepcją przyjętą przez Sąd;

d) poprzez niewskazanie przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku, z jakiego powodu Sąd pominął zeznania świadka K. G. , który w swoich zeznaniach również jasno przyjął, iż w 2012 r. były wywożone odpady z terenu powodów, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku i pozostaje w pełnej sprzeczności z koncepcją przyjętą przez Sąd;

e) poprzez niewskazanie przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku, z jakiego powodu Sąd pominął w swych rozważaniach skutki prawne Decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego z 17 kwietnia 2019 r., którą to uchylono Decyzje Prezydenta Miasta Z. z 6 lutego 2019 r., gdzie SKO powołując się na przepisy prawa materialnego bezspornie przyjęło, iż obecnym posiadaczem odpadów jest pozwana spółka - co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku i pozostaje w pełnej sprzeczności z koncepcją przyjętą przez Sąd;

- art. 233 § 1 k.p.c.:

a) w sposób polegający na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów w konsekwencji czego Sąd pierwszej instancji oceniając materiał dowodowy nie rozważył wszechstronnie zeznań pozwanego oraz świadka K. G. w zakresie w jakim bezspornie zeznali, że 2012 r. wywozili własne odpady z terenu powodów;

b) sprzeczność w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd i dokonanej w sprawie oceny materiału dowodowego, w której Sąd przyjmuje, iż doszło do przejęcia odpadów 27 sierpnia 2011 r., kiedy w ramach postępowań administracyjnych prowadzonych na przepisach prawa materialnego, bezspornie przyjęto, iż obecnym posiadaczem odpadów jest pozwana spółka, co szczegółowo przeanalizowało w swej decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 17 kwietnia 2019 r., którą to uchylono Decyzje Prezydenta Miasta Z. z dnia 6 lutego 2019 r., zwłaszcza, iż decyzja ta nie została zaskarżona;

2. prawa materialnego:

- art. 353 i art. art. 353¹ k.c. poprzez błędną ocenę, iż w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy powodowa spółka stała się właścicielem odpadów w drodze porozumienia cywilnego;

- art. 222 k.c. poprzez błędne przyjęcie, iż na skutek przejęcia odpadów w drodze porozumienia cywilnego, a zatem nie doszło do spełnienia przesłanki negatywności w naruszeniu prawa własności;

- art. 26 ustawy o odpadach ustawy o odpadach, poprzez brak analizy stanu prawnego z punktu widzenia przepisów dotyczących posiadania odpadów, a także ustalenia statusu posiadacza odpadów, przez co Sąd pierwszej instancji całkowicie pominął przepisy prawa materialnego w tym zakresie, które statuując elementarne zasady podmiotów będących posiadaczami odpadów.

W oparciu o wskazane zarzuty skarżący wnieśli o:

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez nakazanie pozwanemu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. zaprzestanie naruszeń oraz usunięcie z nieruchomości znajdującej się w Z. przy ulicy (...), dla której przy Sądzie Rejonowym w Zduńskiej Woli V Wydział Ksiąg Wieczystych urządzona i prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...) odpadów, których szacowana wielkość wynosi około 3 600 Mg oraz nakazanie pozwanemu przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego w terminie 2 tygodni licząc od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, a na wypadek bezskutecznego upływu tegoż terminu upoważniania powodów od usunięcia odpadów, których szacowana wielkość wynosi około 3 600 Mg na koszt pozwanego;
3. zasądzenie od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych;
4. zasądzenie od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kosztów postępowania przed Sądem drugiej instancji;
5. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Pozwana domagała się oddalenia apelacji na koszt skarżących.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy w pełni podziela.

Przed wszystkim zaś poczynione ustalenia nie przeczą tezie skarżącego, że w 2012 r. pozwana spółka wywoziła odpady z terenu powodów. Jak wynika z uzasadnienia rozstrzygnięcia, Sąd pierwszej instancji przyjął, że po zawarciu umowy sprzedaży nieruchomości pozwana spółka prowadziła jeszcze działalność na nieruchomości, wywożąc sukcesywnie pozostawione odpady. Inną kwestią jest natomiast ocena tego faktu w kontekście przesłanek powództwa negatoryjnego, która winna być rozpatrywana w aspekcie prawidłowości zastosowania prawa materialnego, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Odnosząc się do kwestii własności odpadów, nie sposób zgodzić się z apelującym, że wiążącym dla Sądu było w tym zakresie uzasadnienie decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego z 17 kwietnia 2019 r., uchylającej Decyzje Prezydenta Miasta Z. z 6 lutego 2019 r.

Przez związanie sądu decyzją administracyjną rozumie się obowiązek uwzględniania przez sąd stanu prawnego wynikającego z decyzji administracyjnej i odnoszącego się do sfery stosunków, które zostały poddane uregulowaniu na drodze postępowania administracyjnego. Sąd ma zatem co do zasady obowiązek liczyć się ze stanem prawnym ustanowionym decyzją organu administracyjnego. Decyzje administracyjne dzieli się wszakże na merytoryczne, rozstrzygające co do istoty zagadnienia stanowiącego przedmiot postępowania, w władczy sposób określające uprawnienia i obowiązki adresata decyzji w obszarze prawa materialnego oraz kończące sprawę w danej instancji w inny sposób, np. o umorzeniu postępowania administracyjnego lub kasatoryjna, która uchyla orzeczenie organu pierwszej instancji i przekazuje temu organowi sprawę do ponownego rozpatrzenia. Jedynie osnowa decyzji, bardziej znana jako rozstrzygnięcie, stanowi o powstaniu prawa określonych podmiotów.

Wskazana decyzja z 17 kwietnia 2019 r ma właśnie charakter kasatoryjny i żadnego stanu prawnego nie tworzy, a Sąd nie jest związany wypowiedzią władzy administracyjnej zawartej w jej uzasadnieniu.

Naruszenie art. 328 § 2 k.p.c., określającego wymagania, jakim winno odpowiadać uzasadnienie wyroku sądu, może być zaś ocenione jako mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy w sytuacjach tylko wyjątkowych, do których zaliczyć można takie, w których braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej

ocenie instancyjnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 lutego 2001 r., sygn. akt V CKN 606/00, LEX nr 53116). Taka sytuacja w sprawie przedmiotowej nie miała miejsca. Uzasadnienie rozstrzygnięcia zawiera wszystkie elementy wymienione we wskazanym przepisie i jasno wyraża motywy, jakimi kierował się Sąd pierwszej intencji wydając zaskarżony wyrok. Kwestionowanie ustaleń faktycznych, oceny dowodów, pominięcia pewnych dowodów czy okoliczności nie może opierać się na zarzucie naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Czym innym jest techniczna strona uzasadnienia, której dotyczy ten przepis, a czym innym jego merytoryczna zawartość, choćby nawet błędna. Ratio legis art. 328 § 2 k.p.c. sprowadza się do sprawozdania stanowiska sądu. Chodzi zatem o przedstawienie, które fakty uznano za udowodnione, a także wskazanie dowodów, na których się oparto i podanie przyczyn, dla których innym odmówiono wiarygodności i mocy dowodowej. Przepis nie określa jednak reguł tego procesu poznawczego. Wobec tego wytknięcie wadliwego sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie stanowi płaszczyzny do właściwej krytyki trafności przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku ustaleń faktycznych ani oceny prawnej.

Nie doszło również do naruszenia prawa materialnego.

Warunkiem uwzględnienia roszczenia negatoryjnego opartego na art. 222 § 2 k.c. jest ustalenie, że stan istniejący w dacie wyrokowania jest stanem niezgodnym z prawem.

Prawidłowo zaś Sąd Rejonowy przyjął, że mocą zawartej przez strony umowy, obecny stan rzeczy został usankcjonowany. Strony zgodnie ustaliły przejście własności odpadów po określonej dacie. Późniejsze wywożenie odpadów przez pozwaną spółkę i akceptację tego faktu przez stronę powodową, należy zaś rozpatrywać jako modyfikację umowy per facta concludentia w zakresie terminu usunięcia odpadów. Brzmienie umowy jest oczywiste i wynika z niej wyraźnie, że w sytuacji pozostawienia części odpadów na nieruchomości powódki jej roszczenia ograniczają się do żądania zapłaty kwoty stanowiącej równowartość kosztów usunięcia. Zresztą kwestia ta nie budziła w przeszłości również wątpliwości powodowej spółki, która 14 maja 2015 r. wystawiła pozwanej fakturę za przyjęcie i transport odpadów przy zastosowaniu umownej stawki. Nawiązując do argumentacji zawartej w uzasadnieniu środka zaskarżenia należy podkreślić z całą mocą, że pozwana oczywiście mogła wywozić nie swoje odpady za wiedzą i akceptacją ze strony właściciela.

Zasadnie Sąd pierwszej instancji przyjął, że w ramach obowiązującej zasady swobody umów, strony mogły w taki sposób uregulować wzajemne stosunki. W szczególności mogło dojść do przeniesienia własności odpadów, bowiem żaden przepis prawa, w tym żadna z norm prawa administracyjnego tego nie zabrania.

Sąd rozpatrywał sprawę niniejszą jako sprawę cywilną i oceniał istniejące między stronami relacje przez pryzmat norm prawa materialnego cywilnego. Te same normy miały znaczenia przy ustalaniu stosunków własnościowych.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia zgłoszonego roszczenia negatoryjnego pozostaje treść przepisów administracyjnych, w szczególności ustawy z 14 grudnia 2012 r. o odpadach, która - jak wynika z jej treści - określa środki służące ochronie środowiska, życia i zdrowia ludzi zapobiegające i zmniejszające negatywny wpływ na środowisko oraz zdrowie ludzi wynikający z wytwarzania odpadów i gospodarowania nimi oraz ograniczające ogólne skutki użytkowania zasobów i poprawiające efektywność takiego użytkowania. W szczególności bez wpływu na ocenę zasadności zgłoszonego roszczenia negatoryjnego jest to, kto jest posiadaczem odpadów w rozumieniu tej ustawy. Innymi słowy, nawet okoliczność, że pozwana spółka zostałaby znana za posiadacza odpadów przez organ administracji i zobowiązana przez ten organ do ich usunięcia, nie oznaczałaby, że pozwana miałaby taki sam obowiązek względem powodów, którzy byłiby tym samym uprawnieni do jego egzekwowania. Względem pozwanej bowiem powodowa spółka zobowiązała się do usunięcia odpadów na jej koszt.

Z tych wszystkich względów apelacja - na podstawie art. 385 k.p.c. - podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., zasądzając od skarżących na rzecz pozwanej zwrot kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego wg stawki określonej

zgodnie z § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018 poz. 265), tj. w wysokości 450 złotych.